

קד:

כל הבשר פרק שמיני חולין

עין משפט
נר מצוה

מסורת הש"ס

(א) ולקחן ק"ג (ב) שבת
יג עריות פ"ה מ"ב,
(ג) וצ"ל והקנן (ד) עריות
פ"ה מ"ב, (ה) ודנמתו
בשבת ק"ג, (ו) מילה טו.
לכות פ"ו מ"ו (מ"ד י"ג),
(ז) ונעדרין (ח) ונעדר
ח"פ (נדרים כ): פ"ה וי
האכה (ט) (נדרים ל'),
(י) ופי' מהר"ם שהארץ
נדר',

תורה אור הש"ס

1. וידע הדבר למדרי
הגד לאסתר המלכה
והאמר אסתר למלך
בשם תורדיך.
אסתר ב כב

הנהגות מהר"ב

רנשבורג
[א] י"ב ד"ה בשלמה וז'
וכי' חילת למשמע מינה
למחני נמו וי' ג"ל:
[ב] ה"פ ד"ה ר"י וי' לא
פ"ק הי"ט מ"ק, ג"כ הי"ט
משה דלעיל:

מוסף רש"י

העוף עולה עם הגבינה
על השולחן. שאולט פלו
מומר לניהן בשר העוף
אכל הגבינה. דקדקין בית
שחלי בשר עוף בחלב לאו
דאורייתא. ולא גזרי העללה
אטו אכילה. ואינו נאכל.
עמו (שבת י"ג).

נאכלת. לכהן עם הזר ולא גזרין דילמא שקיל זר מיניה ואכיל דהא אכילה
גופה לא מתפרש בה אלא משום גזירת אכילת חלת הארץ: **לכל כהן**
שירש. אפילו לעם הארץ שאין משמרה בטוהרה מה שאין כן בחלת
הארץ דכתיב (וי"ג לא) למה מנת לכהנים למחזיקים בתורת ה' מחזיקים

יש להם מנת ולא שאין מחזיקין. אלמא
נדרגין לא גזרין העללה אטו אכילה:
בשלמה אי אשמועינן חלם חול' בשר.
שהביאה לארץ ואשמועינן דלע"ג דש'
כאן חלה דאורייתא ואיכא למיגזר הא
אטו הא דאי משקת חלת חוזה לארץ
(ולאך) אמי לאסוקי חלת הארץ
ומיכלה הזר הוה איכא למשמע מינה
(א) מתניתין נמי אי לא דאכילת עוף
דאורייתא לא הוה גזר העללה אטו
אכילתו ולא אטו דנהמה אלא בחולה
לארץ טעמא משום דליכא למיגזר
אטו שום איסור דאורייתא הוא:
אכל הכא. אע"ג דלא חיביני לן
למגזר העללה אטו אכילתו איכא
למיגזר העללה אטו העללה ואכילת
בשר צמחה דמי מסיק להו היינו
אכילה דלמי למיכליהו דנדרין:
מסקין לה רב ששם. אפילו אכל'
בשר עוף בחלב דאורייתא עדיין
משמחת לה גזירה לגזירה דהא העללה
דרבנן משום אכילה ואכילה גופה
דרבנן דהא סוף סוף נזון וזונו הוא
ואפי' אכיל להו כי הדדי ליכא איסור
דאורייתא דדך נישול אכילה תורה:
גזירה שמה יעלה. בשר צמחה עם
הגבינה בתוך חולפס רוחה דה"ל בישול:
בתני' ואינו נאכל. עם הגבינה:
א"ר יוסי דבר זה כו'. בגמ' פריך
היינו תנא קמא: **בשולחן שאולט עילוי.**
דלידי דמתמשי ציה ידא חסי
לאתנוי זה ע"ג זה: **גמ' רבי יוסי**
אומר ו' דברים כו'. יש אחרות הדעה
אכל בלא ששה לא היו מודים לו
חזירו שיהיו ב"ש מקילין וביה הלל
מחמירין: **כל האומר דבר בשם אומרו.**
והתנא שח ולא הזכיר שמו בתמלה
וחזר והזכיר שמו: **באפיקורן.** דרך הפקר
שאינו מזהר בהן ודמפרש: **הוא פני.**
כך קבלה סעודה מרבו: **והוא אחר**
לה. והוא פירשה מסבירה שלו דמאי
אפיקורין: **כלל קינוח הפה.** שאם אכל
זה ונקט לאכול זה אין צריך לטוול ידיו
ולקנח. אכל בבשר צמחה בעי קינוח
כדלקמן שלא יהא נדבק כלום מן
הראשון בחזיוני: **הא קא חוין.**
ידים ריקניות שאין בדוק בהם כלום:
אלימא

והיכא דליכא כהן קטן ששורפה ומפרש שניה נותנה לכהן טמא אפילו
הוא ז' דלא מפליג התם בשום טומאה ולא דמיא לחלה שניה בסמוכין
לא"י דהתם לעולם צריך להפרש אכל ברחוקים אי איכא כהן קטן או

גדול שטבל לקרי אין צריך להפרש חלה שניה כלל והיא קלה ביותר
אלא שחשורה לזרים דלא אשכחן דשרי
לה אלא לכהנים וגרסה שאינה טובלת
שחרי יש כמה מקומות דלא מפרשי לה
כלל ואפילו ליכא כהן קטן ועל אומן
מקומות יש קת תימה אלא לפי שאינה
טובלת וצריך לשומרה מלהאכילה
לזרים נמנעו מלהפרש ושמה אפילו
אינה מדמעת ואף על פי שהראשונה
נראה קלה מדמעת מדמעת בפרק
רבי ישמעאל (נמנע דף סו). תרומת
עובד כוכבים בחו"ל אינה מדמעת
דמשמע הא דשראל אינה מדמעת מ"מ
השניה שאינה קלה ביותר שמה אינה
מדמעת וכמו שלא גזרו על תערובות
דמאי כמו כן שמה לא גזרו זה כיון
שיא קלה כל כך: **וגינתת דב'.**
בין שירצה. פירש בקונטרס דאפילו
היו מחזיק צמחה ה' יתנו לו חלת
חוזה לארץ ואין נראה לר"י דהא הו'
דומיא דהכא ששונה אחר משנה זאת
ואלו יתנין לכל כהן שירצה כו' וחשיב
בדחייה הזרוע והלחיים והקבה
ואמרינן לקמן בפרק הורוע ודף קל:
שאין ניתנת למי שאינו מחזיק צמחה
ה' לכן נראה לרבינו יצחק דהכא
מייירי בדליכא כהן חזר אי נמי איכא
כהן חזר שהוא עשיר ואינו רוצה לקבל
ואפילו רוצה לקבל כיון דאין צריך זה
הוא בחו"ל: ה"ג דגזרין.
כלומר דגזרין העללה
אטו אכילה: גזירה חזרה שמה
וקמ"ל דיכול ליתן אע"פ שאין בקי
בטומאה וטהרה ולא חיישין שמה
יחללו בימי טומאתו אכל חלת הארץ
אינה ניתנת אלא לכהן חזר שישמרנה
בטהרה אפי' ליכא עמה כהן חזר אל
יתנה לכהן ע"ה אלא יתמין עד
שחזרו לו כהן מדרב:

מתקין זה רב ששת. לא אלא
קא פריך אלא ארבי יוסף
חזירו פריך דפ"י בקונטרס:
רבי יוסי היינו ת"ק. אכית הלל
לא פריך (א) היינו ת"ק דהכי
קאמר דבר זה מחלוקת ב"ש וב"ה
ואין זה סתמא ואח"כ מחלוקת דב"ש
במקום בית הלל אינה משנה י':
עוף וגבינה אין בשר וגבינה
תימה דהיי פריך מגבינה
אחר בשר אבשר אחר גבינה דרב
יצחק גבינה ואח"כ בשר אכל ולא דמי
ידים וכלל קינוח הפה אכל שאר בשר
בעי נטילה וקינוח הפה והיכי דמי
אי בשר תחלה אפילו בנטילה וקינוח
לא סגי עד סעודה אחריתי היינו בלא נטילה
וקינוח אכילתו אכל בשר ארבי יוסף
אומר ו' דברים כו'. יש אחרות הדעה
אכל בלא ששה לא היו מודים לו
חזירו שיהיו ב"ש מקילין וביה הלל
מחמירין: **כל האומר דבר בשם אומרו.**
והתנא שח ולא הזכיר שמו בתמלה
וחזר והזכיר שמו: **באפיקורן.** דרך הפקר
שאינו מזהר בהן ודמפרש: **הוא פני.**
כך קבלה סעודה מרבו: **והוא אחר**
לה. והוא פירשה מסבירה שלו דמאי
אפיקורין: **כלל קינוח הפה.** שאם אכל
זה ונקט לאכול זה אין צריך לטוול ידיו
ולקנח. אכל בבשר צמחה בעי קינוח
כדלקמן שלא יהא נדבק כלום מן
הראשון בחזיוני: **הא קא חוין.**
ידים ריקניות שאין בדוק בהם כלום:
אלימא

דאמר בסמוך ויש לומר דהכי פריך דכרייתא דאגרא משמע עוף וגבינה נאכלין באפיקורין בלי נטילה
ידים וכלל קינוח הפה אכל שאר בשר בעי נטילה וקינוח הפה והיכי דמי אי בשר תחלה אפילו בנטילה וקינוח לא סגי עד סעודה אחריתי
דאמר בסמוך אלא לאו אגבינה תחלה (והא דנקט הכא בשר וגבינה לא דק אלא גבינה ובשר לא ואגב דמזכיר בבביתא עוף תחלה
נקט נמי הכא בשר תחלה וצרייתא נקט עוף תחלה דאפילו עוף תחלה נאכל באפיקורין ור"ם מפרש וכן הלכות גדולות דלכל בשר
אסור לאכול גבינה היינו בלא נטילה וקינוח אכילתו אכל בשר ארבי יוסף אומר ו' דברים כו'. יש אחרות הדעה אכל בלא ששה לא היו מודים לו
חזירו שיהיו ב"ש מקילין וביה הלל מחמירין: **כל האומר דבר בשם אומרו.** והתנא שח ולא הזכיר שמו בתמלה וחזר והזכיר שמו: **באפיקורן.** דרך הפקר
שאינו מזהר בהן ודמפרש: **הוא פני.** כך קבלה סעודה מרבו: **והוא אחר לה.** והוא פירשה מסבירה שלו דמאי אפיקורין: **כלל קינוח הפה.** שאם אכל
זה ונקט לאכול זה אין צריך לטוול ידיו ולקנח. אכל בבשר צמחה בעי קינוח כדלקמן שלא יהא נדבק כלום מן הראשון בחזיוני: **הא קא חוין.** ידים ריקניות
שאין בדוק בהם כלום: אלימא

אלימא

